

Hồi Thứ Năm Mười Bảy

SÓNG GIÓ VỖ LÂM

Những câu nói này của ông lão mặc áo tro xám rất rõ ràng, phi hữu tức địch thì chẳng khác nào không cho người ta quyền chọn lựa, không đồng ý cũng bắt buộc phải đồng ý.

Lạc Ninh lạnh lùng nói:

– Bản môn dù lớn nhỏ thế nào chẳng nữa thì cũng là một môn phái trong giang hồ, mong các hạ cần trọng lời nói của mình.

Ông lão cười khanh khách, ngồi bật dậy, khí thế lấn áp người, nói:

– Lạc trang chủ, lời nói của lão phu chỉ có bao nhiêu đó thôi, hy vọng trong ba ngày trang chủ sẽ có câu trả lời dứt khoát cho lão phu.

Lạc Ninh cũng đứng bật dậy, cười nhạt nói:

– Tái kiến.

Ông lão ngang nhiên hất tay một cái, rảo bước ra khỏi sảnh đường. Lạc Ninh vì phép tiếp khách nên cũng phải theo sau ra ngoài đưa tiễn.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên, chỉ muốn xông ra dạy cho lão già kia một bài học. Nhưng hấn kịp nghĩ lại, vì nếu làm thế thì Vọng Nguyệt Bảo sẽ gấp rút báo thù, có thể ảnh hưởng đến đại cuộc, nên đành phải cẩn răng kiềm chế.

Đỗ Phi lướt tới sau lưng Đinh Hạo, cắn phẫn nói:

– Tiểu sư thúc tổ, phải làm sao bây giờ?

Đinh Hạo trầm tĩnh nói:

– Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, không thể dùng thủ đoạn kịch liệt được, chờ chốc lát đợi sư phụ người vào rồi cùng bàn tính.

Hai người cùng bước ra sảnh đường, chẳng mấy chốc sau Lạc Ninh đã quay lại, gương mặt lão trầm nặng, lão nói:

– Tiểu sư thúc, người đã nghe hết rồi chứ?

– Ta nghe hết từ đầu chí cuối rồi.

– Sư điệt chẳng biết ứng phó thế nào bây giờ.

Vừa nói lão vừa quay qua Đỗ Phi nói:

– Người đứng sẵn đó làm gì, mau vào trong bảo nhà bếp làm rượu thịt.

Đỗ Phi cung kính dạ một tiếng rồi đi vào hậu viên.

Đinh Hạo trầm ngâm một chút rồi nói:

– Có thể tìm gặp lão ca ca không?

– Có thể truyền tin ngay, nhưng chỉ sợ lão nhân gia đường xa không về kịp. Sau ba ngày nữa Vọng Nguyệt Bảo chắc chắn sẽ giở thủ đoạn, thật là khó đối phó. Ôi chao, bản Môn từ trước tới giờ chưa gặp phải sự kiện như thế này.

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm nói:

– Là thật, làm sao đối phương lại biết được nơi này chính là tổng đà Không Môn?

– Điều này chính sư diệt cũng không hiểu rõ. Ngoại trừ đệ tử chấp sự cấp cao ra thì không ai biết rõ bí mật này, nhưng sư diệt dám chắc là họ không tiết lộ nửa lời với ai, môn qui rất nghiêm ngặt chưa ai dám sai phạm cả.

Lão ngừng một chút rồi lắc đầu ra vẻ khó hiểu, nói tiếp:

– Đệ tử cấp dưới thì chắc chắn không biết, vì hầu hết mọi việc đều được xử lý tại các phân đà lâm thời được đặt tại nhiều địa điểm khác nhau.

Đinh Hạo nói:

– Vậy theo người thì nên làm sao?

– Có lẽ bất đắc dĩ chúng ta phải chuyển Tổng Đà đi nơi khác thôi.

– Thế nếu đối phương có hành động quyết liệt với đệ tử bản Môn hoạt động bên ngoài thì sao?

– Cái đó thì không đáng ngại, vì đệ tử bản Môn không có sắc phục đặc biệt nên đối phương sẽ rất khó mà nhận diện được. Ta chỉ cần truyền lệnh ra bảo các đệ tử cẩn thận khi hành động thì sẽ không có vấn đề nghiêm trọng. Nhưng..

Lão nghiêm nghị nói:

– Nếu chúng ta thiên chuyển Tổng Đà bỏ trốn thì thật là tổn hại đến danh dự bản Môn.

– Nếu chúng ta có hành động ứng phó thì sao?

– Bản Môn quả thật chưa có đủ lực lượng để làm việc này, cho dù tiểu sư thúc có ra mặt thì cũng chưa chắc đã giải quyết được.

Đinh Hạo trầm tư hồi lâu rồi nói:

– Xem tình hình thế này thì chắc là Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang quả thật đang muốn xưng bá võ lâm rồi. Trước hết lão tìm cách thu nạp các tiểu phái để mở rộng thế lực, sau đó thôn tính Nam Trang. Vấn đề này là vấn đề lớn trong giang hồ, chứ không phải chỉ là chuyện của bản Môn. Vì vậy theo ý ta thì cứ thuyên chuyển Tổng Đà để tránh thương vong vô ích.

Lạc Ninh gật đầu nói:

– Có lẽ chỉ còn cách đó, cho dù gia sư có về thì chắc cũng phải làm như vậy.

– Sự việc không nên chậm trễ, phải làm ngay thôi, chờ để lâu đối phương phát hiện ra thì phiền phức không nhỏ.

– Đúng vậy, theo tiểu diệt thì có lẽ bản Môn cũng đã bị Vọng Nguyệt Bảo giám sát rồi, vì vậy cho dù có chuyển chuyển thì cũng nên giới hạn số người.

– Còn đồ vật?

– Chỉ nên mang theo những thứ quý giá, còn lại thì kệ nó vậy.

– Thế thì làm ngay đi, nếu lão ca ca có hỏi thì cứ bảo là ta bảo làm như thế.

– Tiểu sư thúc gấp rút như vậy phải chăng là lại muốn lên đường?

– Đúng vậy, ta còn rất nhiều việc phải làm.

– Chắc tiểu sư thúc đã nghe một võ lâm đại sự xảy ra tháng trước rồi chứ?

Đình Hạo giật mình, mấy tháng nay hắn tu luyện bí kíp ở Ly Trần Đảo, cách biệt với giang hồ nên chẳng nghe nói gì hết, hắn trầm giọng hỏi:

– Võ lâm đại sự gì thế?

– Việc đó có liên hệ đến các đại môn phái...

– Chuyện gì người cứ nói đi.

– Cách đây một tháng, Vọng Nguyệt Bảo Chủ gửi thư mời chưong môn các đại môn phái tới dự mật nghị tìm cách đối phó với Hắc Nho.

Đình Hạo giật mình nói:

– Rồi sao nữa.

– Chưong môn các đại môn phái đều y hẹn đến dự mật nghị, nhưng chỉ có vào mà không thấy ra, lại còn truyền lệnh phù ra lệnh cho cao thủ các phái vào trong Vọng Nguyệt Bảo để tập trung lực lượng đối phó với Hắc Nho nữa.

Đình Hạo tức giận đập bàn nói lớn:

– Quả thật là bỉ ổi, chưong môn các đại môn phái sao lại dễ dàng tin lời lừa gạt của Trịnh Tam Giang đến như vậy chứ?

Lạc Ninh tròn mắt nói:

– Sao tiểu sư thúc lại nói vậy? Hắc Nho tái xuất giang hồ là một chuyện hoàn toàn có thật, lão muốn thanh toán món nợ năm xưa cũng đúng mà.

Đình Hạo thấy mình sơ sẩy nên vội cười khỏa lấp, nói:

– Nếu quả thật Hắc Nho muốn báo thù thì đã tìm đến chưong môn các đại môn phái ngay từ lúc tái xuất giang hồ chứ cần gì đợi đến hôm nay. Ngoài ra sư phụ người trong khi dò thám Vọng Nguyệt Bảo thì cũng đã phát giác ra Cửu Long

Lệnh được cất giấu trong đó, cho thấy bên trong chắc chắn là phải có uẩn khúc.

Lạc Ninh gật đầu nói:

– Tiểu sư thúc nói rất đúng, xem tình hình này thì võ lâm chắc lại sắp có đổ máu rồi đây.

Đinh Hạo nói:

– Đây quả là một kế sách thâm hiểm, một mũi tên mà muốn nhắm bắn hai con nọ.

Lạc Ninh lại ngơ ngác nói:

– Tiểu sư thúc nói vậy là sao?

– Trịnh Tam Giang nói muốn mời chưông môn các đại môn phái đến dự mật nghị, đã là mật nghị sao còn làm rùm beng trên giang hồ? Thật ra thì hắc muốn dụ Hắc Nho tới Bắc Bảo, sau đó lợi dụng các đại môn phái để tiêu diệt Hắc Nho, sau khi Hắc Nho bị tiêu diệt thì sẽ đến lượt các đại môn phái thôi, vì lúc đó chưông môn và các cao thủ của các phái đều ở trong Bắc Bảo, tức là đã ở trong rọ rồi còn gì nữa?

Lạc Ninh biến sắc nói:

– Cao luận của tiểu sư thúc thật sâu sắc, làm cho sư điệt mở mắt không ít.

Đinh Hạo gượng cười nói:

– Dù sao ta và người cũng tuổi tác cách biệt, xưng hô như thế quả là không tiện tí nào.

Lạc Ninh nghiêm sắc mặt nói:

– Tuyệt đối là tiện, người gọi gia sư là lão ca ca, cũng tức là tiểu sư thúc của sư điệt. Gia sư tính tình khác người, rất xem trọng tôn ty, sư điệt không dám làm trái.

Đinh Hạo không biết nói sao, đành mặc kệ lão.

Hắn chợt nhớ ra mục đích chính của mình tới đây để làm gì nên vội nói:

– Lạc viên ngoại, ta đến đây muốn hỏi thăm một việc.

Hắn không muốn cứ gọi Lạc Ninh là sư điệt nên gọi lão bằng Lạc viên ngoại.

Lạc Ninh cũng không thắc mắc gì cách xưng hô này, lão hỏi:

– Tiểu sư thúc muốn hỏi thăm việc gì thế?

– Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thiếu nữ áo vàng có võ công cực cao...

– Một ư? Không phải đâu tiểu sư thúc, ít nhất có đến ba thiếu nữ áo vàng như vậy.

Đinh Hạo giật bắn người, hắn ngơ ngác:

– Ba người ư?

– Có lẽ còn nhiều hơn nữa.

– Lai lịch của họ ra sao?

– Chẳng rõ lai lịch, hành tung như ma quỷ chập chờn, võ công quả thật rất ghê gớm. Tuy nhiên họ lại có một đặc trưng dễ nhận là trên áo mỗi người đều có thêu một con rồng vàng, và có đánh ký hiệu như Tí, Sửu, Dần... có thể đó là một bang phái bí mật mới trời dậy trên giang hồ, xuất hiện nhiều ở Y Xuyên.

– Nghe nói một trong số họ từng phá hủy Như Châu phân đà của Vọng Nguyệt Bảo phải không?

– Có chuyện vậy ư?

– Làm sao để gặp đối phương?

– Tiểu sư thúc người tìm gặp đối phương làm chi vậy?

– Ta có người bạn bị thất tung, chưa biết là bị bắt cóc hay bị hại, sự việc có liên quan đến thiếu nữ áo vàng.

– Sư điệt sẽ cho truyền lệnh đến các đệ tử đang hoạt động trên giang hồ, nếu phát hiện được hành tung của đối phương thì sẽ lập tức truyền tin thông báo.

Lúc này nhà bếp đã dọn cơm rượu lên, Đinh Hạo tâm sự chẳng chịt nên tuy có đói khát nhưng chỉ ăn uống qua loa một chút. Sau một lúc hấn nói:

– Những ngày gần đây còn có tin tức nào khác không?

Lạc Ninh lắc đầu nói:

– Chẳng có tin tức gì mới lạ nữa. Lần trước gia sư có về trang hỏi thăm xem Toàn Tri Tử và Kha Nhất Nghiêu hai vị tiền bối có báo tin về không, nhưng không có. Vì vậy gia sư nóng ruột nên đã phái đệ tử đi phía Nam tìm kiếm, chắc sẽ có tin tức trong nay mai thôi.

Đinh Hạo nghe xong thì lại có thêm một tâm sự, quả là lạ khi hoàn toàn không có tin tức gì. Tính ra thì Toàn Tri Tử đã về Tề Vân Trang gần bốn tháng rồi, chẳng lẽ có sự cố xảy ra. Còn Kha Nhất Nghiêu tại sao cũng không có tin tức?

Đinh Hạo càng nghĩ càng nhức đầu. Đến giờ hấn vẫn chưa biết kẻ chủ mưu đã giết cha và tàn phá gia trang của hấn là ai, những hung thủ đã hiện thân như Diêm Đồ Sứ Giả và Giang Hồ Ác Khách đều lần lượt mất mạng, chỉ còn sót lại Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh và Trường Bạch Nhất Kiêu, cùng gã vô danh trên ngực có xăm con rồng uốn khúc đó thôi, nhưng vẫn chẳng có chút manh mối nào về bọn chúng.

Ngoài ra còn có Độc Tâm Phật cũng là một kinh địch vô cùng đáng sợ, nếu có cơ hội thì hấn phải diệt trừ chứ quyết không được nương tay.

Trong lúc đó Lạc Ninh đã rót đầy ly rượu, lão đưa cho Đinh Hạo rồi nói:

– Tiểu sư thúc, xin mời.

Đinh Hạo nâng ly lên uống cạn, trong lòng hắn lúc này chợt nghĩ tới hồng nhan tri kỷ Mai Ánh Tuyết chưa biết hung kiết ra sao, một thiếu nữ bị lọt vào tay một nhân vật thần bí không biết rõ lai lịch, hậu quả thật khó đoán.

Đúng ra hắn định đến Tảo Dương tìm Vô Ảnh Thần Cái để cầu được cho đại ca Xích Ảnh Nhân, nào ngờ lại gặp chuyện thất tung của Mai Ánh Tuyết nên phải chậm trễ. Bệnh của Xích Ảnh Nhân một năm mới tái phát một lần, chậm trễ cũng được, nhưng còn chuyện của Mai Ánh Tuyết thì phải tiến hành ngay, chỉ có điều là hắn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lạc Ninh đã trông thấy được tâm tư không yên của Đinh Hạo, lão mỉm cười hỏi:

– Tiểu sư thúc đang suy nghĩ chuyện thiếu nữ áo vàng có phải không?

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Đúng vậy, ta chẳng biết nên bắt đầu từ đâu đây.

– Chuyện này không gấp được đâu, sư diệt sẽ cho các đệ tử bên ngoài trợ giúp thám thính, nhưng chẳng hay bằng hữu của tiểu sư thúc là người ra thế nào?

– Bạn ta vốn là nữ, nhưng vì bị đối phương theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương nên mới ăn mặc nam trang để tìm cách đánh lạc hướng đối phương.

Lạc Ninh quay sang Đỗ Phi nói:

– Người mau đi truyền lệnh cho các đệ tử đang hoạt động bên ngoài, hễ phát giác ra tung tích của thiếu nữ áo vàng thì lập tức báo về cho tiểu sư thúc tổ của người rõ.

Đỗ Phi dạ một tiếng rồi quay người bước đi.

Trống điểm canh ba, bàn tiệc rượu cũng đã được dọn sạch. Đinh Hạo ngồi ngoài trò chuyện phiếm với Lạc Ninh một lúc rồi đứng lên nói:

– Ta ra ngoài tuần hành một lúc, Lạc viên ngoại hãy đốc thúc việc thuyền chuyển Tổng đà đi.

– Tiểu sư thúc nên nằm nghỉ.

– Không cần đâu, công việc phải được tiến hành càng sớm càng tốt, nếu lỡ đối phương thay đổi ý kiến, chẳng chịu theo ước hẹn ba ngày thì hỏng mất.

– Vâng, sư diệt sẽ lập tức chuẩn bị mọi việc ngay, hy vọng là sẽ hoàn tất trước khi bình minh ló dạng.

Đinh Hạo bước ra ngoài, bắt đầu đi tuần hành xung quanh.

Đến khoảng canh tư thì bỗng có một bóng người nhanh như điện xẹt lướt vào

trong trang viện, Đinh Hạo vội lạng người ra cản lại, hét lớn:

– Ai?

Bóng người đó dừng lại, không cử động gì nữa. Đinh Hạo nhìn kỹ một lúc rồi cười hớn hở nói:

– Nhược Ngu phải không?

Người vừa xuất hiện chính là Phi Nhược Ngu, con của Thọ Dao Phong, y vì bất mãn với phụ thân bị người giang hồ gọi là Thần Thâu nên bỏ nhà ra đi, làm cho cha mẹ bất hòa. Y còn trở thành phó Tổng Quản của Vọng Nguyệt Bảo, cũng may gặp được Đinh Hạo hết lời khuyên răn nên mới chịu thức tỉnh, và trở thành nội tuyến trong Bắc Bảo.

Phi Nhược Ngu cười nói:

– Chào tiểu thúc thúc, cha mẹ của sư điệt có trong trang không?

– Không có, chỉ có thầy trò Lạc Ninh sư huynh người và một số đệ tử cấp thấp.

– Tiểu thúc thúc có biết...

– Ta đã biết rồi, người vì chuyện này mà đến ư?

– Đúng vậy, canh ba đêm mai, Vọng Nguyệt Bảo sẽ phát khởi hành động, đã có tiểu thúc thúc ở đây thì tiểu điệt yên tâm lắm, nhưng tiểu điệt phải làm sao đây? Chẳng lẽ lại tàn sát người trong nhà sao?

– Mi cũng là một trong những người được cử đi hành động ư?

– Đúng vậy.

– Không lo, sẽ không có ai tiếp chiến đâu, chúng ta đã quyết định chuyển Tổng đà, hiện giờ đang chỉnh lý những công đoạn quan trọng.

– Chỉ sợ không còn kịp nữa, tuy tối mai mới tấn công, nhưng sáng mai thì những người giám sát đã có mặt.

– Cũng không lo lắm, mọi việc cũng gần xong rồi. À mà thân phận trong Bảo của người vẫn chưa bị lộ chứ?

– Vẫn ổn thỏa.

– Còn một việc nữa, Trịnh Tam Giang tụ họp chưởng môn và cao thủ của các đại môn phái vào Bắc Bảo có mục đích gì vậy?

– Chủ yếu là đối phó Hắc Nho.

– Chỉ vậy thôi ư?

– Trịnh Tam Giang mưu kế thâm hiểm khó lường, ít ai đoán được tâm ý của hắn, nhưng xem xét tình hình mấy ngày nay thì chưởng môn và cao thủ của các đại

môn phái đều đã bị giam lỏng, không còn liên lạc được với bên ngoài.

– Y muốn liều mạng với Hắc Nho ư?

– Có lẽ thế, y sẵn sàng hy sinh cao thủ của các đại môn phái, đồng thời còn chôn thuốc nổ dưới lòng đất Bắc Bảo, cho dù Hắc Nho sống sót sau khi đại chiến với cao thủ các đại môn phái thì cũng phải tan thân dưới số thuốc nổ kia.

– Hừ, e rằng chỉ phí sức, Hắc Nho đã có bài học năm xưa đó, không dễ gì mà mắc mưu lần nữa đâu.

– Thôi đó cũng là chuyện của Hắc Nho, cái quan trọng hơn là chính tiểu thúc thúc cũng được liệt vào danh sách những người phải giết, vì họ xem người là truyền nhân của Hắc Nho.

– Nực cười thật. À người ở trong Bắc Bảo có từng trông thấy hoặc nghe nói đến Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh hay không?

– Chưa nghe nói bao giờ.

– Tối mai đối phương định ra tay như thế nào? Ai là đầu não?

– Họ ép bản Môn phải giao ra lệnh phù, cầm đầu cuộc tấn công là đặc sứ Ngũ Phương Thần Đông Phương Khải Minh, vừa đến sáng nay, đó là...

– Việc gì mà người ấp úng vậy?

– Đó là sự phụ của tiểu diệt.

– Thật ư?

– Đúng vậy, địa vị của người là Đông Khanh. Trong trang có hai vị khách khanh được Trịnh Tam Giang thỉnh mời đến làm phụ tá, được gọi là Đông Tây Nhị Khanh.

– Thế còn Tây Khanh là ai?

– Người này chưa từng lộ mặt.

– Hừ, tham vọng của Trịnh Tam Giang quả thật chẳng tầm thường.

– Quả đúng vậy, y muốn làm bá chủ võ lâm.

– Cao thủ như lệnh sư trong Bắc Bảo có khoảng bao nhiêu người?

Phi Nhược Ngu cúi đầu trầm tư một lúc rồi nói:

– Lộ mặt thì có năm người, còn ẩn mặt thì quả thật là không biết rõ được.

Đinh Hạo bất giác giật mình, nhủ thầm:

– Thế thì thế lực của Vọng Nguyệt Bảo quả thật mạnh hơn Nam Trang rất nhiều, lực lượng cán cân Nam Bắc thật là quá chênh lệch.

o O o